

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

Socijalistiška ljubezen do bližnjega.

Piše A. Tomec.

"Ljubi svojega bližnjega!" Te besede kaj pogosto ponavljajo vsi protiverski in cerkvi sovražni listi. Zato je važno, da o tem tudi mi nekoliko spregovorimo.

Nasprotniki kaj radi očitajo duhovnikom, da ne poznajo ljubezni do bližnjega, osobito do svojih nasprotnikov, kar je učil Kristus. Kaj je resnice na tem očitaniu?

Sovražniki katoliške cerkve so dosledno tudi nasprotniki katoliškega ljudstva in njegovih duhovnikov. Z vsemi silami skušajo, kako bi pod krinko ljubezni do bližnjega in naroda vzeli ljudstvu vero in ga odtrgali od cerkve, ga zapeljali in z brezverskimi nauki okužili ter tako njegovo naravno moč oslabili, da bi ga potem toliko lažje izkoristali v svoje sebične in umazane namene.

Duhovniki pa, kot skrbni pastirji svoje črede, videč nesrečo in nevarnost ljudstva, ki mu preti od strani dravolkov v ovčji obleki, ljudstvo dražijo, ga pred njimi svare in poučujejo, te "prijatelje" ljudstva razkrinkujejo, proti njim nastopajo ter tako njihovo delo ovirajo.

Ko pa vidijo nasprotniki, da so jim duhovniki glavna ovira pri njihovem delu, jim je pa glavna skrb, kako bi duhovnikom z lažjo in obrekovanjem vzeli veljavo in vpljiv pri ljudstvu, da bi jim več ne vrjelo in bi tako potem oni laglje nemoteno svoje namene dosegli.

Zato pa, kadarkoli kdo nastopi, da brani resnico in pravico, brani pred njimi koristi bližnjega in bližnjega svari pred njimi, tedaj zavpijejo po svojih listih o ljubeznih do bližnjega in o ljubezni do nasprotnikov ter kažejo duhovnikom in drugim treznim katolikom Kristusa čes, "ali je tako Kristus učil ljubezen do bližnjega?"

Oni sami bližnjega ne ljubijo temveč ga sovražijo, ker mu hočejo vzeti vero in poštenje, ga pokvariti in s tem spraviti v časno in večno nesrečo. Vendar kriče o ljubezni, da se skrijejo pod krinko, da bi jih oni, ki ne mislijo daleč, v resnici imeli za dobre.

Toda, ali ne zahteva v očigled tega ravno ljubezen do bližnjega kakor od duhovnikov tako od nas vseh katoliško mislečih rodoljubov, da

106 nastopamo z vso odločnostjo proti tem sovražnikom, ki hočejo ljudstvu škoditi, ga z zmotami zapeljati in pohujšati, ter ga tako rešimo pred temi zgrabljivimi volkovi? Da, edino ljubezen do bližnjega in posnemanje našega učenika Kristusa nas priganja, da delamo z vsemi močni proti načelom sovražnikov ljudstva, da njihovo delo v škodo in propad ljudstva, kjer in kolikor moremo oviramo in podiramo, da jih razkrinkujemo pred ljudstvom, njihove umazane namene odkrivamo, ter jih slikamo kot take, kakoršni so v resnici, ne kakoršne se delajo.

Ali je to kako sovraštvo do nasprotnikov samih? Nikakor ne! Mi se ne borimo proti njih osebi. Njim samim prav nič hudega ne želimo. Da, še celo ljubiti jih moramo, ker naš bližnji je vsak človek prijatelj ali sovražnik. Da, vsikdar smo in moramo biti pripravljeni njim samim celo pomagati v stiski, nje same braniti, če bi jim kdo hotel škobiti.

Toda, če pa hočejo nasprotniki našega bližnjega zapeljati in ga pohujšati, posebno še, če hočejo cel narod zmotiti in zavoditi na kriva pota, je pa naša dolžnost bojevati se proti njihovemu delu, proti njihovim nakanam, sovražiti moramo le njihova pogubna načela in njihove krive nauke, ljudstvo dosledno temu pred njimi svariti in ga poučevati, da se jih zna varovati. Pri vsem tem pa moramo nje same ljubeti. To ljubezen do bližnjega je učil Kristus Gospod.

Iz tega sledi jasno, da ne sovraštvo do oseb ampak sovraštvo do krivice, do laži in zmot, do krivih nauk in pogubnih načel in ljubezen do resnice in pravice nas mora vnemati za ta boj.

Da še več! Celo ljubezen do sovražnikov samih je, ki nas mora navduševati za boj proti njih delovanju. Kakor je za lahko-miseljne in poredne otroke najboljše, da se jim ne pusti, da delajo kakor sami ho-

čejo, ker bi s tem škodovali sebi in drugim otrokom, s katerimi pridejo v dotiko, tako je tudi pri verskih nasprotnikih.

Kakšna bi bila naša ljubezen do bližnjega, če bi iz ljubezni do sameznega nasprotnika žrtvovali ljubezen do cele trume njegovih nedolžnih žrtev, katere hoče zastrupiti tak človek s svojimi pogubnosnimi nazori in nauki?!

Ko je Kristus učil ljubiti sovražnike in nasprotnike, pač ni učil, da jih moramo pustiti pri miru, kadar hočejo škodovati bližnjemu. Ali bi s tem celo hudo ne grešili proti ljubezni do bližnjega? Ali ni Kristus sam z vso odločnostjo in strogostjo vedno nastopal proti ljudskim zapeljivcem, pohujševalcem? Ali ni živel v hudi borbi z njimi in pobijal neprestano njih laži in zmot, ter odkrival ljudstvu njih hinavščino?

Očitaneje duhovnikom in drugim katoliškom možem, da ne poznajo ljubezni do nasprotnikov, ker se bore zoper njih delo, je toraj krivično. O, da, radi bi, da bi samo nje same ljubili in sicer tako ljubili, da bi jih pri miru pustili in njim na ljubo žrtvovali srečo in blagor celega naroda! Tega pa Kristus ni nikdar učil in zato se po tem mi nikdar ne bomo ravnali, če nasprotniki še tako milo tožijo čez nas in nam še tako kažejo Kristusa.

Dalje! Kako morejo ti ljudje komu očitati, da ne živi po naukih Kristusovih, ko oni sami ne le, da ne žive po njih, marveč se še z vsemi silami bore proti Njegovi cerkvi, ki jo je za to ustanovil, da človeštvo uči Njegove nauke, ko zaničujejo duhovnike, Njegove namestnike, katerim je rekel: "Kdor vas zaničuje, mene zaničuje!?" Kako se morejo oni drzniti komu očitati, da ne spolnuje ene izmej zapovedi, ko oni sami nobene ne? Revčeki, seveda, poznajo samo par Kristusovih besedij in te potem zlorabijo v svoj prilog. Nočejo pa po-

Julij, 1912.

znati, mnogo drugih besedij tega istega Učenika, katere pa nje same strašno obsojajo. Da, v svoji brezmejni predrznosti, ki je lastna tem pomagáčem satanovim, celo Gospoda proglašajo za socijalista in svobodomisleca svojega kalibra.

Ali je mogoča še večja predrznost in ostudnejša hinavščina?

*
* *

Zakaj si, gozd, mi tako drag?

(M. Elizabeta.)

ZAKAJ si, gozd, mi tako drag? kaj me z vso silo k tebi vleče? Krasan si, kadar solnčna luč na tvojih mehkih tleh trepeče.

Krasan si gozod, ko tisoč barv se smehljajoč igra na listih, ko demantov nebroj miglja, prelivajoč se v žarkih čistih.

Lep, veličasten si nad vse, ko moliš v jutru prvi "ave," ko sklepaš rok si sto in sto, pošiljajoč v nebo pozdrave.

Prelesten si, neskončno lep, ko v jutru solnce te odeva, ko rosnih kapljic milijon krasi kot krona te kraljeva.

Besede so zrcalo srca. Mnogokrat se prav v besedah samih vidijo misli in nameni srca, katere se hoče v dejanju prikriti. Dostikrat so nameni tako jasni in prozorni, da jih lahko vidi vsak kolikanj razumen človek, samo ako hoče malo pomisliti. Zato se je v resnici čuditi, kako se morejo dati mnogi svojim zapeljivcem tako zaslepiti in slepo voditi.

Drag si mi gozd, ko blagih rok vonjavi balzam pred me trosiš; najdražji pa, ker tudi ti na svojih prsih biser nosiš.

Podobo moje Matere pritiskaš na srce si svoje, zato, svečanotih gozd zato te ljubi srce moje

Saj se mi zdi, da sem doma, kadar v okrilju tvojem bivam; vse zabim, če na tvojih tleh ob svoji Materi počivam.

Pri nji ni vidim zemlje več, ne vidim več lepote tvoje — kaj mi je svet, kaj jega kras, če zrem v oko Kraljice svoje?

Maria je pomagala.

M. E.

Mati je izginila v hišo. Dasi velika in močna v premagovanju, ji je vendar legla trpka žalost na dušo. Kaj šele, ko bi vedela, kako hinavsko in brezsrčno jo je varal njen sin? Na njegovo prigovarjanje se je odločila, da si poišče malega razvedrila v mestnem drevoredu.

Odšla sta skupaj z doma. "Izlet napraviva drugič," ji je rekel, ko se je v stranski ulici poslovil od nje.

Mati je stopala počasi po široki cesti proti drevoredu, sin pa je obstal, in ko matere ni bilo več videti, se je obrnil in krenil na drugo pot.

Na samotni klopi je obsedela razočarana mati in se je vtopila v žalostne misli. Hitela je nazaj v nekdanje dni. Marsikaj je že doživela. Revščina je bila že v prvi mladosti njena znanka. Zgodaj je izgubila svoje stariše in tuja zemlja je po-

stala njena druga domovina. Težko in mučno je morala delati. S petindvajsetim letom se je omožila, pa že čez štiri leta ji je umrl mož, tvorniški delavec. Ponesrečil se je pri stroju in šest mesecev mu je stregla z vso ljubeznijo, potem pa ga je spremila z malim sinčkom na pokopališče. Težka, skrbipolna leta so se pričela zanjo. Franc je rasel, se šolal in mati ga je vzdrževala z delom svojih rok. Ko je izstopil iz šole, je dobil službo na pošti. To je bilo pred pol letom.

Tako je ogledala v kratkih trenutkih vso svojo preteklost in bila je zadovoljna ž njo; najlepše plačilo poznega rojstnega dne.

Cesta je oživela. Izprehajalci, izletniki so hiteli mimo nje in veseli so bili njih obrazi, živi pogovori. Le ona je bila sama. Gledala je otroke, ki so se veselili lepšega dne in domislila se je svojega sina.

"Sedaj mora sedeti v zaduhli sobi, niti v nedeljo ne more v lepo naravo."

Skoro jo je minilo veselje, uživati sveži zrak, saj je sama, saj ni otroka, ki ga je tudi potreben.

Vstala je. Kar pridrdra mimo voz veselih ljudi. Nekaj trpkega se je zgenilo v njeni duši. Tako bi se vozila danes s svojim sinom....

"Kdo je to? Ali vidim prav?"

Pomela si je oči z rokami. "Franc, moj Franc!"

Nato je obleдела in se sesedla na klop.

Spoznala ga je. Materino oko dobro vidi.

Potrta je odšla domu. Zdaj je bilo zanjo vse prazno in mrtvo, saj jo je tako kruto varal njen sin, njen otrok.

Stopila je v cerkev. Tam v kotu je stala žalostna Mati in spodaj so bile besede: Vi vsi, ki greste mimo, glejte, če je vaša bolečina taka kot moja.

Tam se je razjokala varana mati in je odšla potolažena proti domu.

II.

Pozno na večer je prišel Franc domov. Zjutraj je vedel prav veliko povedati o dogodljajih minulega dne. Zborovanja so se udeležili vsi povabljeni. Nato se je vnel živahen razgovor, ure so hitro potekale in zato se je razšla družba šele na večer. Tudi na mater in njen rojstni dan je mislil, je pripomnil Franc in si je znal pri tem z navidezno žalostjo zasenčiti obraz.

Mati ga je poslušala, a odvrnila ni besede. Zdaj je do dobra spoznala njegovo hinavstvo. Videla ga je včeraj prav dobro, nihče drug ni bil. Vendar je molčala. Saj bi si z vsako besedo iznova odprla srčno rano. Morda je bila dolžna govoriti, a ni mogla.

Francu se je zdelo to materino molčanje nenavadno, zato je silil vanjo, je li bolna, ali jo teži kaj drugega, pa ni dobil odgovora. Izginila je tista blaženost, ki je počivala včeraj na njenim obrazu, tiha in žalostna je odšla na delo. Šivalni stroj je pel svojo monotono pesem, stenska ura je tiktakala, mati Eva pa je mislila samo eno misel, grenko in trpko, da se ji je zdaj in zdaj utrnila svetla solza. Tako se je pričelo novo leto njenega življenja.

Sin je odšel na delo. Mati je gledala za njim, potem pa je naslonila glavo na šivalni stroj in je glasno zahitela: "O, ko bi le spoznal, da je tako ravnal! Greh je to!"

Še je blestela solza v očeh, ko se je zavrtelo kolo in so pridne roke zopet prijele za delo. Počasi se je odsedalo danes, še kolo ni tako brzelo kakor prejšnje dni, saj ga ni gonilo veliko pričakovanje, globoko hrepenenje ljubeče matere po petdesetnem rojstnem dnevu.

Franc je bil pri delu. Mislil je to in ono in hipno se je domislil nečesa, kar mu je dvignila kri v lice.

"Ve, da sem jo varal."

Sram ga je bilo, toda samo za trenutek.

Julij, 1912.

"Pa zakaj ne bi bil smel storiti po svoji želji, mar nisem prost?"
 "Lagal si," mu je očitala vest.
 "Lagal? Saj je bilo le iz potrebe, ker sem moral."

ji bil moral napraviti največje veselje."

Tudi za to ni imel opravičbe.

"Ko le ne bi vedela! Toda če ve, kako popraviti? Naj jo li prosim

SV. MARJETA, PROSI ZA NAS!

"Nisi bil primoran. Lagal si, ker si hotel ugoditi svojim strastem."

Temu ni vedel ugovora.

"Sramuj se, nalagal si svojo mater, žalil si jo in to tisti dan, ko bi

odpuščanja? Ne, za kaj takega sem prevelik, pa na drug način popravim, kar sem zagrešil."

Sklenil je, da bo prihajal vsak večer točno domov, da bo ž njo prav

prijazen in na ta način je upal odstraniti temne sence, ki so se vedno globlje zarezovale v materine poteze.

Franc je držal svoj sklep. Prav ob uri je pozdravil vsak večer svojo mater. Prijazno mu je odzdravila, a poznalo se ji je, kako trpi. Ko bi le kaj potožila, lažje bi prenesel tudi strogo besedo kot to žalostno molčanje. A mati je le molčala. Morda pride ura, si je mislila, ko ga bom opomnila nevrednega čina. Odpustila mu je že takrat, ko je klečala pred podobo žalostne Matere božje, a pozabiti ni mogla.

"Morda me je opazil in ve, da sem ga videla — morda je bilo tisto srečanje v njegovo srečo, morda postane zdaj drug človek."

Materina ljubezen tako rada upa.

In navidezno je bil Franc res drug človek. Točno se je vračal z dela, bil je prijazen in postražljiv. In mati je upala in upala z vsakim dnevom bolj. Saj je še dober otrok, le včasih nekoliko lahkomisljen in — glavna krivda so njegovi tovariši.

Ti so se čuditi, kako to, da se Francu vedno tako mudi domov. Ugibali so to in ono, a pravega niso vedeli, ker je Franc le nemu povedal o svoji navidezni spreobrnitvi.

"Moram," je rekel, "vsaj nekaj časa."

Tovariš se mu je zaničljivo nasmehljal: "Jaz se ne bi pustil tako voditi za roko — kje je tvoja prostost?"

Franc odslej ni več govoril o tem. Ko je prišel nekega jutra v uradno sobo, je dobil na svojem pultu list papirja, na katerem je bil v krepkih potezah načrtan deček, ki ga vodi mati za roko. Spodaj je stalo par verzov in povabilo, naj se izvije materini roki in prične zopet pohajati med nje v veselo družbo.

Prebral je, zardel in se vsedel. Tovariši so ga opazovali, kako bo učinkovalo. Ko se so opoldne zaprle pisarne, so ga obstopili rekoč:

"Bodi vendar pameten, saj nisi več otrok." Franc se je kazal izpočetka užaljenega, ko je pa slišal nekaj laskavih besedi, je obljubil.

Povedal je materi, kako se je dogovoril s tovariši. Ni mu ugovarjala. Naj gre, saj nekaj razvedrila mu je tudi treba.

Podvakrat, trikrat na teden je šel v družbo, s časom tudi večkrat.

"Mati," je rekel nekega dne, "dal sem svojo uro urarju, da jo popravi, ali mi posodiš za ta čas očetovo?"

Rada mu jo je dala, obšla jo je celo misel, da bi mu napravila z njo lepo božično darilce. Odprla je omaro in vzela iz nje majhno skrinjico. Nič ni opazila kako se je stegnil njen sin skozi malo okno in jo gleda, ko jemlje iz skrinjice uro in tudi vidi, kako je odprla hranilno knjižico, hoteč se prepričati, če je vse v redu. Ko je prinesla uro v kuhinjo, je stal Franc ob ognjišču in se je delal, kot da ničesar ne ve.

"Tukaj jo imaš, pazi nanjo, drag spomin je od tvojega očeta."

Zahvalil se je.

Ko čez nekaj tednov še ni vrnil ure, ga je vprašala mati po nji. Franc je bil v zadregi in iskal izgovora. "Urar je rekel, da se ne izplača popraviljanje moje ure, zato mi jo je odkupil. Kadar bom kaj bolj pri denarjih, si kupim novo, dotlej pa naj še ohranim očetovo."

"Le imej jo, toda prosim te, ne oddaj je nikomur."

"Da bi jo oddal? Komu?"

Franc je potreboval denarja? Izpočetka je dobil od matere. Ko je pa le prosil in zopet prosil, mu je odrekla. To ga je razdražilo. Z žalostjo je opazila mati kvarni vpljiv družčine na svojem sinu. Tudi z njo, z materijo je bil vedno hladnejši in včasih mu je ušla celo trda beseda.

Mati ga je svarila, pa Franc jo je vselej zavrnil, da je dovolj star in da dobro ve, kaj je prav in kaj ne.

(Dalje.)

Najzvestejša mati.

V mali podstrešni sobici mesta Pariza je ležala smrtnobolna skoraj šestdesetletna ženica. Slabo pohoštvo in mala hišna oprava, kakor tudi priprosta postelja in revna odeja je pričala o njenem uboštvu. Poleg postelje je stal mlad deček, sin bolnice, tresel se je žalosti in mraza.

Stanovalca te ubožne sobice sta svoj čas videla lepše dni. Oče male družinice je bil visok uradnik. A prišli so hudi časi prekucije in izgubil je službo. V prej srečno družino se je naselila skrb in žalost. To je na rahlo očetovo združje vplivalo tako da je zbolel in umrl. Svoji vdovi ni zapustil družega, kakor dobro, častno in neomadeževano ime. A nekaj je imela uboga vdova česar pogosto nimajo v razkošju in obilici žižeče bogatinke: imela je živo vero in bila je istinito pobožna in udana v božjo voljo. Je-li čuda, da je tudi svojega edinega sina vzgojila v tem duhu?

In danes je bila bolnica slabejša, nego navadno. Dolgo ni izpregovorila besede. Svoje medle oči je od časa do časa zaupljivo uprla na sliko Marijino, ki je visela na steni, njej nasproti. Čimdalje je postajalo mirnejše njeno lice.

S tihim, zelo tihim glasom je nagovorila svojega sina: "Alfonz, zgodi se božja volja! Vem da bom kmalu umrla. Ne zapuščam ti družega, kakor svoj blagoslov, in priporočim te prečisti Devici, kateri sem te vedno priporočala. Mati božja Marija bodi odslej tvoja prava mati.

Na glas je zaihtel ubožec, saj je dobro vedel, kaj bo zgubil, ko zgubi svoje edino in najslajše bitje na svetu, svojo mater. Z zadnjimi močmi je segla mati v podzglavje,

izvlekla molek ter ga dala dečku z besedami: "Alfonz, dokler se ne vidiva v nebesih, obljubi mi, moj sin, da boš vsak dan izmolil na čast najmogočnejši in najboljši materi rožnivenec in se pri tem spomnil svoje ranjke matere. Obljubi to svoji umirajoči materi, Alfonz."

"Da, ljuba mamica, prisegam, da bom storil, kar si mi naročila," je rekel in poljubil molek.

"Ljubi moj otrok," je rekla umirajoča mati s pojemajočim glasom, "naj te blagoslovi tvoja božja mati! Zdrav ostani, dokler se zopet ne vidiva nad zvezdani."

To so bile zadnje besede pobožne matere. Kmalu se je preselila njena pobožna duša k prečisti Devici, katero je svoj živ dan ljubila in častila.

Njen sin je šel k vojakom, kjer je postal častnik. Ni še bil 30 let star, in prsi pogumnega častnika je dičil križ častne legije. V krvavem boju si je s svojo hrabrostjo pridobil visoko odlikovanje, vsi so občudovali njegovo hrabrost. Ali vedno življenje v vojaških taborih in slabi zgleddi tovarišev so zamorili v njegovem srcu prvotno pobožnost. A dasi ni bil več pobožen, kakor nekdanj, izpolnjeval je pa vedno obljubo, katero je dal ob smrtni postelji svoji materi. Molek je nosil vedno pri sebi in vsak dan je molil tudi rožni venec.

Bilo je na predvečer bitke pri Inkermanu, smrtnoutrujen od naporov in težaj vojaške službe je stopil Alfonz v svoj šotor. Vrgel se je na posteljo in hitro zaspal. Kar ga prebudi šum udarca konjske podkve. Alfonz je vstal in si drgnil zaspane oči ter govoril sam seboj:

"Saj ni nič, pametnejše bi storil, če bi bil spal naprej. "In zopet se je vlegel, a ko je popravil suktnjo, je zarožljajal molek v žepu." "O, rožnega venca še nisem molil danes," je rekel, "toda danes sem pa res preutrujen in prezaspan, da bi ga zmolil, — ali vendar vojak sem in kot takega me veže dolžnost, da držim, kar sem obljubil in zato naprej!" Urno je skočil s postelje, se vsedel na mal kovčeg in molil rožni venec. Pri vsakem odstavku je nekoliko ponehal. Nenavadne misli so se mu podile danes skozi glavo: Kako to, trudnosti, ki sem jo še pred kratkim čutil, ne čutim več. Ali ima res mali molek v sebi toliko moč? Svoj čas sem veroval to in moja mamica je vedno verovala na čudapolno moč rožnega venca. O ljuba, preblaga pokojna mamica! Kako neomajano je zaupala v molitev. Kako goreče je molila k Mariji, kadar je hotela doseči kako milost pri Bogu! Kaj je pač boljše njena neomanja vera ali moji dvomi, njen mir v smrti ali moja raztresenost? A, to so zračni gradovi, prerresna so ta vprašanja v času, ki je namenjen počitku. Torej urno naprej! In na novo je premikal jagode na molku, a ni se mogel iznebiti misli, kaj je boljše, raztresenost ali vera. In nazadnje je govoril glasno: "Kaj je bolj pametno, klečati in moliti pred Bogom, kakor sem delal v mladosti z največjim veseljem po zgledu svojih starišev, in misliti na veselje v nebeškem kraljestvu, ali pa živeti tako, kakor kakor živim zdaj? Ne mislim na Boga ni se ne zmenim za to, kaj me čaka onstran groba. — A sedaj proč stemi mislim! Jutri se hočem zopet pečati žnjimi!"

"In zakaj li ne danes, gospod stotnik," zasliši glas, ki mu je globoko pretresel srce.

"Ste li vi, prečastiti oče," vpraša začudeno Alfonz, torej vi ste slišali moj samopogovor?"

"Da, gospod stotnik," je odgovo-

ril vojaški duhovnik in brez daljšega premisleka vstopil v Alfonzov šotor ter se vsedel k njemu. "Ravnokar sem molil pri ranjencih. Božja previdnost je hotela, da sem bil v bližini vašega šotora, ko sem bil hote slišal vaš razgovor o vašem dušnem stanju. Smatral sem za svojo dolžnost, da se ne glede na človeške ozire oglasim pri vas."

"Hvala lepa, preč. oče," je rekel Alfonz, "ravnali ste modro in previdno," ter podal duhovniku roko.

Pri tem je opazil duhovnik, da ima Alfonz molek v roki. Začudeno je rekel: "Kaj vidim? Vi molite rožni venec, gospod stotnik? Vem, da spadate med najhrabrejše častnike, a da ste tudi pobožni, tega nisem še vedel do danes."

"Gospod, razumem vaše začudenje. V zvezi s tem molkom je kratka zgodbica, katero vam, če želite, tudi povem."

"Prosim, in bodite uverjeni, da vem ceniti vaše zaupanje."

"Ravnokar je poteklo 23 let in ves ta čas ni bilo dneva, da bi ne molil rožnega venca."

"Je-li mogoče!" je vzkliknil duhovnik.

"Da, tako je," potrди Alfonz, "žal, da je bila to edina moja pobožnost, a še to sem opravljal, ker sem tako obljubil svoji umirajoči materi."

"Nič ne de," je odgovoril duhovnik, "Bog bo gotovo poplačal vašo otroško ljubezn."

In častnik je duhovniku povedal nam že znano zgodbico. Bolj ko se je vtapljal v spomine svoje detinske dobe, bolj se mu je tajalo srce. Besede je dala besedo in končno se je Alfonz spovedal.

Drugi dan je sledila vroča bitka pri Inkermannu. Smrt je imela bogato žetev. V potokih je tekla kri in mnogo bojevnikov je obležalo mrtvih na bojišču. Tudi naš znanec Alfonz je bil med njimi. Našli so ga ležati s sabljo v roki, a okrog držaja je imel ovit rožni venec, — dedščino svoje pokojne matere.

Julij, 1912.

Pred Tabernakelnom.

6. Obljuba.

Grešniki bodo našli v mojem srcu studenec in neizmerno morje usmiljenja.

Vedno nova in polna dušo prevzemajoče moči nam je prelepa Gospodova prilika o usmiljenem Samarijanu. Vsako leto z novim sočutjem pomilujemo onega nesrečnega potnika, ki je padel med razbojnike, vsakikrat pa tudi v novi lepoti vstaja pred našimi dušnimi očmi čista in občudovanja vredna ljubezen usmiljenega Samarijana, kadarkoli ta evangelijski odlomek slišimo. Zares vedno živa in v srce segajoča je beseda Gospodova.

Kajne v evang. potniku pač hitro spoznamo sami sebe, ki žal tolikokrat na potu svojega življenja pademo med razbojnike raznovrstnih zapeljivosti in skušnjav, katere grozijo naše telo, še bolj pa našo dušo obdati z globokimi, često s smrtnimi ranami. O, ko bi pač tudi po našem potu prišel Samarijan, poln usmiljenja in ljubezni, da nas vzdigne iz nevarnega stanja, da vlije olja v naše rane ter jih obveže in zaceli. Tako si je pač gotovo že ta ali oni sam pri sebi želel.

Hočem Ti danes pokazati, da za vsakim zemeljskim potnikom hodi v resnici tudi usmiljenja polni Samarijan, iz nebes doma, ki je vedno in vedno pripravljen nam usmiljenje skazati, posebno pa, kadar istega najbolj potrebujemo.

Kakor je bilo Zveličarja največje veselje, vsem, ki so k Njemu prišli, deliti dobrote, tako je njega veselje bivati med človeškimi otroci vse dni, da jim razodeva svojo ljubezen. Glej na tabernakelj! Tu je tista čudotvorna gostilna, kjer je nebeški

Samarijan rešil že brez števila ponesrečenih potnikov zemlje; vedno novi še prihajajo, vsi zajemajo tu tolažbe in moči, pa še je pripravljena za druge. Tu je vedno živi studenec, dušo oživljajoče moči, kakor je tekkel prvi dan, tako danes, tako jutri, tako vse dni do konca. — Srce tega gostilničarja je vedno in vedno polno enako goreče ljubezni do vsakega nesečnega, ta ljubezen ne gleda na osebo, temveč se še tam podvoji, kjer je sila in potreba večja. — "Pridite k meni posebno vi, ki ste obteženi s težkim bremenom dušnih težav, jaz vas bom pokrepil," tako vabi Gospod zlasti grešnije k milostipolni hišici tabernakeljski.

Mislím, da je večina izmed vas, ki te-le vrstice čitate že videla morje. Kako ti je bilo krog srca, ko si prvič stal ob nepreglednem morju? — ko je tvoje oko prvokrat merilo valovečo morsko površino, dokler se ti ni zdelo, da tam v daljavi morje in nebesni obok v drug družega prihajata. Takrat si čutil, kako manjhen, kako reven je človek in kako veličastno je stvarstvo božje. Kajne, takrat si z občudovanjem zrl pred svojo dušo tisto vsemogočno moč, ki obvladuje tudi neizmerno sile morja? Nekaj skrivnostnega je morje človeku. Kdo ni bil radoveden videti, kaj vse krije in hrani to neizmerno vodovje v sebi.

Glej, temu velikanu v božjem stvarjenju, temu rekel bi brezmenjemu morju je v resnici podobno Srce Gospodovo. Ljubezen, ki tu prebiva sega dalje nego meje morja in usmiljenje, ki izvira iz te ljubezni je nedoumno vsakemu, še tako popolnemu stvarjenemu razumu. Kdo bi mogel preceniti zaklade, ki jih

krije morje v svoji skrivnostni globini? Pa brez primere globlja in skrivnostnejša je ljubezen tega srca, zakaj v Njem prebiva vsa polnost božja, katere bistvo je ljubezen. "Bog je ljubezen."

Ta mesec je posebno posvečen tabernakeljske skrivnosti. O naj bi se v njem vsi pridružili nepre-

gledni vrsti, ki so tu iskali in našli resnične tolažbe in prave življenske moči. Zlasti tiste, katerim je greh zadal težke, morebiti smrtne rane, vabi Zveličar, naj se približajo in okusijo, kako sladek je Gospod, zakaj le kdor si skusi, ve in zna, kaj je ljubiti je Jezusa!

Bog je ljubezen.

Kam naj stopimo? Kaj naj premišljujemo, da bomo spoznali to veliko resnico? Pogledjmo naravo in celo vesoljno stvarstvo! Cela narava je kakor velika knjiga, v kateri vidimo z jasnimi črkami zapisane svete in lepe besede: Bog je ljubezen. Dan za dnem, leto za letom, stoletja, da tisočletja nam prepeva mati narava, vzvišeno pesem o ljubezni vsemogočnega Stvarnika. Kdo je naučil ptičice tako sladko prepevati, da s svojimi srebrnimi glasovi ravzeseljujejo človeško uho in blaže srce človeško? Kdo je ustvaril brze potoke? Kdo je pripel svetlo solnce na neskončni nebesni prostor? Kdo posejal neštivilne milijone zvezda na obnebe? Narava in vesoljstvo, odgovori in pričaj! Ali ni vse ustvarila ljubezen božja? Pomaknimo se v duhu nazaj za kakih 2,000 let. Mož, ki je imenoval samega sebe pot, resnica in življenje, mož, ob čegar rojstvu je takorekoč usmiljeno nebo dalo nesrečni zemlji vroč poljub sprave, saj so angeljci

peljeli: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji! Ta mož ves v ranah in poln belečin, s težkim križem obložen stopa na goro Kalvarijo, — solnce je otemnelo, skale so pokale in grobovi so se odpirali, ko je ta velik mož bolečin — kaj pravim mož, saj je bil Sin božji, Bog in človek v eni osebi, — ko je naš Odrešenik Jezus Kristus nagnil svojo glavo na križu. — In zakaj je umrl? O, dobri usmiljeni Odrešenik, naše verno srce dobro ve, da si se dal pribiti na les križa iz gole čiste ljubezni do nas. En sam prizor je videla Kalvarija, a ta prizor, dasi edini, je vendar tako ganljiv, tako pretresljiv, da nam priča bolj kakor vsa narava, bolj kot vsa krasota stvarstva, da je Bog res ljubezen. Na gori Kalvarij danes nič več ne soji križ, vendar je na tem mestu umrla nekdanj ljubezen. — O Bog, kadar premišljujem naravo in vesoljstvo, še bolj pa kadar se spomnim gore Kalvarije, vselej moli moje srce kratko molitev: Ti si ljubezen!

Postna zapoved. Leta 1905 je umrl bavarski minister za bogočastje dr. Ludovik pl. Müller. Po dolgi parlamentarni seji naleti na ulici na nekega poslanca kmečkih občin, ki ni bil dosti znan po Monakovem. Minister se mu pridruži ter ga vpraša, kam je namenjen. "Ekscelenca," pravi mož, "danes je petek, pa ne vem, kam bi se obrnil, da bi dobil preprosto postno kosilo." "No, če se hočete zadovoljiti s skromnimi postnimi jedili," de minister, "pojdite z menoj pokažem Vam tako hišo."

Vljudnosti ministri se poslanec ni ustavljal. Med živahnim govorom sta došla do hiše, kjer je bil po mnjenju poslančevem določeni hotel. Kmalu nato se ja nahajal mož v lepem stanovanju, kjer mu je minister predstavil ljubeznjivo svojo ženo in prijazne

otročiče. Poslanec se izgovarja in hoče oditi, toda minister ga ne pusti, češ "pri nas bomo imeli skromno kosilo, kakoršno je v navadi po katoliških družinah ob petkih." "Pri nas ne jemo nikdar ob postnih dneh mesa kajti cerkvena zapoved velja, prav tako za ministra, kakor za vsakega drugega katoličana. V čast nam bo, če ostanete pri nas. Oprostite in dovolite, da bodo tudi moji otroci pri isti mizi obedovali. Hočem jih pri sebi imeti, saj sem radi obilnih stanovskih dolžnosti tako premalo mej njimi."

Kosilo so pričeli in končali s kratko molitvijo, ki so jo opravili otroci. Poslanec je zatrjeval večkrat pozneje, da v tako prijazni družbi še nikdar ni obedoval.

Krasen zgled za marsikakega rojaka.

Praktičen Katoličan v Ame iki.

(Dalje.)

Drugo pravilo pri podpiranju župnije naj bo: jaz dam Bogu, za Boga in zase.

Poglej! Ti si zdrav, krepak, čvrst, imaš delo, imaš zaslužek. Čegav dar pa je to? Ali si si sam dal vse to? Ali zavisi to od tebe? Ali si zdrav, če sam hočeš? Imaš delo, če sam hočeš? Ali ti je naključje to dalo? Bog ti je dal!

Če vse to sprejemaš od Boga, ali ni tvoja dolžnost dati nekaj tega nazaj Bogu v dar, da mu s tem pokažeš svojo hvaležnost?

Sicer pa, vsaj Bog vsega tega ne potrebuje? Neskončno srečen, blažen in čiščen je brez nas, brez tebe, brez naših cerkva. Toraj Njemu ni potreba tvojega denarja, saj je ves denar le Njegova last!

Pri podpiranju župnije se gre toraj edino za tvojo korist! Ti rabiš cerkev, ti potrebuješ duhovnika, ti potrebuješ pridig, sv. zakramentov, — sploh vsega, kar ti vera ponuja in dati more. — Toraj če podpiraš župnijo, ali ne skrbiš samo in edino le za se, le za lastno osebno korist, morda za korist svoje družine?

Ali morda to ni res? Socijalisti pravijo da ni. Poglejmo! Kateri pameten človek more oponašati n. pr. Narodni Jednoti, da dela za se, da dela business z delavskimi žulji? Ali se ne gre samo za korist njenih članov? In kdo more očitati Jednotinemu blagajniku ali uradnikom, ki so plačani od članov za svoje pobiranje prispevkov, — da delajo za se, da odirajo člane, ker pobirajo prispevke, ker se trudijo, da bi se čimveč dobilo v društveno blagajno in pri tem dobe par dolarjev za svoj trud?

Zakaj pa se to očita duhovnikom? Saj je isto razmerje! Duhovnik ima svojo plačo določeno od

škofa. Nobeden duhovnik si ne more vzeti niti enega centa več, kakor mu je pa določeno od škofa. Ako bi si vzel več, je dolžan povrniti. Ali, ko dela za cerkev, za šolo, dela li za se? Je cerkev njegova? Je li župnišče njegovo? Ko se trudi, da plača cerkvene dolgove, ali so to njegovi dolgovi? Ali jih ni naredila župnija? Ali ni on samo oskrbnik ljudskega premoženja? — Ali ni cerkev edino pravi narodni naš dom? Ali ni ponos župljanov, ako imajo krasno cerkev, krasno šolo? Kaj ima župnik od vsega tega kot človek?

Toraj ne dajmo se slepiti, da dajemo duhovnikom, ko dajemo svoje prispevke za župnijo! Mi dajemo Bogu in sicer ne za Boga, ampak zase!

Pri vsem pa ne pozabimo, da smo vsi pod smrtnim grehom dolžni spolnjevati cerkveno zapoved: "Podpiraj cerkev po svoji moči!"

Iz naše torbice.

Veledragi gospod urednik!

Da Vas razveselim sporočam Vam, da ste si pridobili zagrizenega nasprotnika v osebi rojaka...., kateremu ste pošiljali list na ogled. Ves navdušen je sedaj za Vaš list od kar je spoznal da res ni resnica, kar pišejo socijalistični listi. Sicer Vam bo še sam pisal o priliki in se Vam zahvalil, da ste mu odprli oči in Vam bo povedal, kako so ga socijalisti obdelovali, da bi ga dobili v svoje roke. Cele kupe socijalistovskih listov so mu nosili in mu kazali, kaj pišejo o veri in duhovnikih, da je vse humbug itd. Imel je potem silno nemirno srce in večkrat dolgo v noč ni mogel zaspiti, ker je mislil samo na to: "kaj je res vse laž, kar verjemo?" — Od kar je pa začel prebirati Vaš list in videl, kako satansko zvito slepe propalice ljudstvo, zlasti delavstvo, je pa vrgel vse liste v kot in je zopet stari dobri in verni slovenski delavec. Vsaki mesec komaj čaka, da dobi Vaš list v roke. Ne da ga preje iz rok, kakor da ga prebere vsega.

—J. V.

Odgovor bratom Hrvatom.

Tako nas kmalu še ni zveselila kaka stvar, kakor nas je zveselil dopis iz Steelton, Pa., katerega je priobčil "Hrvatski Svijet" v 792 številki letos. Zelo smo hvaležni obema hrvatskima bratoma, g. Antonu Serbicu in g. Nikolaju M. Ribariču, ki sta podpisana pod dopisom.

Ponosni smo na svoj list in na napredek, katerega smo dosegli tekom teh treh let, odkor izdajamo list "Ave Maria." Velike nade imamo, da bo še jako napredoval kakor v obsegu tako tudi v številu naročnikov. Vendar, da bo našel pot tudi mej brate Hrvate, da si bo pridobil priznanja med njimi, tega pa nismo pričakovali. Zato pravimo, da nas je jako oveselilo in smo hvaležni dopisnikom. Le pridno naj ga prebirajo tudi bratje Hrvatje, kakor oni, ki so vernega mišljenja, da ostanejo stanovitni v svojem verskem prepričanju, tako tudi oni, ki so odpadli od vere k socialistovskim zmotam, naj se jim odpro oči ter spoznajo, kje je resnica.

Vendar nam naj pa dovolita cenjena dospisnika, da ju opozorimo na nekatere zmote in napačna izvajanja, katera so v tem dopisu.

1. Dopisnika nam zamerita, da smo pisali, da sta znana bombna junaka McNamara "irski vjerski odpadnici," da bi bili morali pisati, "da su braća McNamara odpadnici katoličke vjere, a ne irske vjere, koje uopće nema."

Mislimo, da je vsak naš čitatelj takoj vedel, kaj mislimo povedati, da sta verska odpadnika. Če bi kdo tega do sedaj še ni bil razumel, dobro, z največjim veseljem danes dostavljamo k onemu našemu članku: "Brata McNamara sta bila odadnika od katoliške vere."

Veseli nas jako, da žele tudi socialisti, da povdarjamo to dejstvo, ker s tem dajo katoličanom častno spričevalo, da kdor je zvest v svoji veri, ne pozna bombe, da sta ta dva junaka morala najprej odpasti od svoje edino prave vere, potem šele sta mogla prijeti za bombo v dosego svojih namenov.

In to je tudi potreba, da to zopet in zopet povdarjamo, ker po par letih ni izključeno, da se ne bi kak socialistiški agitator oglasil in ta dva junaka očital sv. cerkvi, nam katoličanom češ: "Brata McNamara sta bila krščena kot irska katolika, — pogledjte, takale je katol. cerkev! Tudi bombe se ne straši za dosego svojih namenov" — Da je ta nevarnost tukaj, se vidi, ker so prvi korak že storili, — na vse grlo kriče, da brata McNamara nista bila socialisti. Samo še en korak, pa bosta — katoličana.

Torej, hvala za to pozornost!

2. Dopis pravi: "Brata McNamara niju su nikad bili socialisti." Na, tu jih imate! Ali nismo pravili?! — In vendar, kdo je zbiral denar za njuno obrambo? Kdo jima je klical navdušeni "Hurrah"? Kdo je prirejal shode in naglašal, da je z bratom McNamara? Še več! Ali niste brali izjave teh bratov po angleških listih takoj, ko sta bila krivim spoznana? Ali se nista tam javno izjavljala za verna privrženca socializma in njegovih nauk? Ali veste v katere "klube" sta spadala? — Seveda, poljski, slovenski in hrvaški socialistiški listi tega niso priobčevali. Najbrže so se bali svojim bralcem povedati golo resnico.

Torej, te naše trditve, ne moremo popraviti, temveč jo vzdržujemo v polnem obsegu.

3. Tudi tretjo trditve, o vseh drugih atentatih, moramo, žal, vzdrža-

Julij, 1912.

Socijalizem, ki slepi ubogo delavstvo, je odgovoren za vse to. Vendar o tem bomo še spregovorili in prinesli še drugačne stvari, ki bodo potrdile naše trditve v polnem obsegu in pokazale, da je socijalizem res najnevarnejši in najskriznejši sovražnik delavstva. Da, so socijalisti skrivajo svoje strašne kremlje pod ovčje obleko hinavščine, prijateljstva do delavskega stanu i. t. d. Toda zastoj. Revolucije najstrašnejše vrste, žilovina, morilno orožje francoske revolucije, bomba, dinamit, to je bil in je sad tega nauka. Saj vas poznamo!

Pomilujemo prav iz srca ubogo delavstvo, ki se nagiba k vam, v lastno nesrečo in pogubo. Kako velikanske uspehe bi dosegle naše delavske unije, ki bi se kratko in malo ločile popolnoma od tega nauka! Dokaz: Brata McNamara! Delavske unije v Ameriki so si tekom let pridobile precejšen ugled in vpljiv. Gospodar bi bile vsega javnega življenja in mišljenja. Milijone delavskih src, združenih v mogočno vojsko za obrambo stanovskih koristi in za prespeh celega stanu, kako impozantno bi bilo! Kje je sila, ki bi si upala kljubovati tej armadi? In zakaj unije tega niso dosegle do sedaj? V kakšen glas so prišle? — In kdo je kriv? Slovenski delavec, kdo je kriv? Li res "katolicizen," li res klerikalizem? Li res duhovniki? Ali ne nesrečna taktika socijalistovskih vodij, verskih odpadnikov? Povejte resnico! Nikar ne zavijajte! Če hočete resnico, — poglejte ji naravnost v oči, zakaj jo zavijate?

Vidite, drago slovensko in hrvaško delavstvo, kako bi bilo res krasno, ko bi bilo vse ameriško delavstvo, vseh narodov in ver, združene pod enim praporom za skupne stanovske koristi! Zakaj tega ni? Ker vas hočejo voditelji te unije udingati umazanim naukom socijalizma! Ta vam odvzame več kot polovico vaše armade, da se mora ločiti od vas in se mora ne samo ločena bo-

riti za skupne koristi, temveč gubiti svoje delavske moči, čas in denar še v obrambo njih najdražjih svetinj — sv. vere in cerkve proti vam samim!

Socijalizem pravi, vera je privatna stvar! Zakaj se pa ne ravna po tem? Zakaj pa napada vero?! Zakaj pa socijalist ne reče: ti si veren katoličan, le bodi, to je tvoja privatna stvar! Jaz sem pa brezverec, je pa tudi moja privatna stvar. Oba sva delavca in tu sva si pa brata s skupnimi koristmi in skupnimi težavami! Pojdiva skupaj. Jaz pustim tvoje versko prepričanje pri miru in ne bom napadal tega, kar ti ceniš. Ti pa mene pri miru pusti! Ali sem kaj slabejši kot delavec, ako sem veren kristjan? Kaj pa ima to z delavskim članom opraviti?!

Če pa morda mislijo socijalisti, da bodo preje uničili vso vero in ko bo vse delavstvo brez vere, ga pa na podlagi brezverstva združili, je pa to budalost in nemogoča stvar.

"Vsaka glava ima svojo misel," je rekel Ribničan, ko je po griču koš zelnatih glav stresel.

Kdo toraj dela proti delavcu? Kdo je toraj nasprotnik delavskih koristi? "Cerkev, popovi, fratri, sv. oče?" Ali ne socijalisti alla McNamara in vsi drugi bombni junaki in protiverski fanatiki? Li ne oni, ki zanašajo vero v politiko ter ščuvajo proti katol. cerkvi ter razdirajo edinost v delavskih vrstah? Ko se gre za pomoč delavskemu stanu, zakaj pa zavrača pomoč in sodelovanje katoliškega delavstva? Če je brezverskim delavcem le za stanovske koristi, zakaj ne prineso skupnim koristim še žrtve, da puste vero in cerkev pri miru?

Vidiš, dragi delavec, tako te hočejo slepiti, le da te dobe v oblast in te rabijo za slepo orožje v dosego svojih umazanih namenov. Zatoraj proč od onih, ki imajo v roki bombe, revolucijo, prevrat, morije in sovraštvo, ker to so nevarne stvari, ki so največkrat nevarnejše onemu, ki jih

nosi, kakor onemu, kateremu so namenjene.

4. Fratri, popovi i sv. oci, rade več dvije hiljada godina, pa što su dobra za radništvo učinili? — Ništa! Dapače ih još više zagljupljuju . . ."

Ej, ej braća, to so same fraze, puhle fraze, katerih ste se naučili iz cerkvi soyražnih listov! To frazo spodbiti ni težko! Braća, kako "popovi zagljupljuju" narode, to ste pa dokaz sami, to je cela Evropa, celi svet. Kdo pa je šel po vaše praočete v temne gozde, jih z nevarnostjo lastnega življenja izpeljal iz gozdov, jim spisal prve knjige, jih učil brati in pisati, jim mesto duplin sezidal hiše, učil jih rokodelstva, jim blažil um in srce? Od kod pa imate izobrazbo? Odkod današnja omika? Kaj ne socializem, kolovodje alla McNamara, so dali svetu omiko?! Da, da! Naša omika je kupljena s krvjo, pa ne s krvjo socialistov, ampak s krvjo "fratrov i

popov" — katoliških misijonarjev. Ti so vse to dosegli. O, seveda, se-daj lahko kričati na "fratre in pope," da "zagljupljuju," in da niso nič storili za narode, ko so siromaki že strohneli v grobu, ko se je njih kri posušila; ko je strohnelo moralno orožje, s katerim so se narodi branili omike proti "fratom in popom," ko so se ječe podrle, kamor so jih zapirali, da bi jim zabranili delovati za njih omiko in prosveto! To je sedaj vse prav lahko, zato treba samo cente nevednosti, pomešane z zlobnostjo in zabeljene s fanatizmom. Kdor pa pozna zgodovino misli resno in trezno, pozna pravičnost za vsakega in misli in sodi sam s svojimi možgani, ta pa ve in sodi drugače. Svet se mora za vso oliko zahvaliti le "popom i fratrom," ki se morajo še sedaj boriti, da to omiko branijo proti divjajočemu socializmu ter jo ohranijo poznejšim narodom.

Questions on Vocations, St. Vincent's Mission House.

Springfield, Mass., 1912. — Mala a velezanimiva knjižica, katero bi želeli, da se razširi tudi med našo ameriško slovensko mladino. Zlasti opozarjamo na njo čč. Sestre učiteljice in čč. duhovščino. Zelo potrebujemo slovenskih misijonarjev in še bolj slovenskih sester učiteljic. Ali res ni mej našimi deklicami nič poklicov? So, gotovo so, toda, zanemarjeni so. Koliko deklic čuti veselje, čuti klic v ta stan, toda morda ne vidi v katoliško šolo, morda se zato nihče ne zanima, da bi dal takemu poklicu poguman sveta in tako se poklic zgubi. Tako se poklic, ki bi sestra velikansko dobrega stala za svoj narod v slovenskih šolah, zgubi, če prevečkrat tudi v lastno nesrečo. Resnica je, da človek najde pravi mir in zadovoljnost le v enem stanu, za kar ima poklic, ker ima za ta stan že od Boga naravne možnosti, posebno pa še nadnaravno mi-

st. Skrbni stariši, še bolj skrbne učiteljice in duhovni pastirji zato skrbno pazijo na svojo mladino, da vsako znamenje poklica kjer ga opazijo, z velikim srčnim veseljem goje, da se lepo razvija, ter mu tudi pomagajo ga opošeči. Redovni ali duhovski poklic mej mlado mladino so najplemenitejši sad katoliške vzgoje, zato najlepša plača za nereni trud katol. vzgojiteljev. Ta knjižica daje vzgojiteljem jako resne

opomine glede tega vprašanja in tudi mladeničem in deklicam daje migleje, kako spoznati poklic in kako ga ohraniti.

Knjižica se naroča tudi pri našem upravnistvu in stane zvezek s poštnino 12c., kdor naroči 100 iztisov dobi jih za več kot za polovico znižano ceno.

Dopis.

Prosim malo prostorčka v Vašem cenjenem listu. Gotovo marsikoga zanima, kako se imamo tu v prvi slovenski farmarski naselbini v Hepser, v Mich.

Spomlad smo imeli jako lepo in smo vse lepo obdelali. Sadje kaže jako dobro. Vinska trta lepo poganja in obeta obilnega sadu. V resnici ni ga lepšega življenja, kakor je življenje na kmetih. Kmetič diha sveži zrak sredi sadnjega vrta ob neprestani godbi drevesnih muzikantov.

Vsi, ki niste še pustili kapitalistom vseh svojih življenskih močij, poskusite tudi Vi! Dajte slovo jamam, kjer ste vedno v toliki smrtni nevarnosti in kjer izgubljate svoje moči in zdravje da polnite žepe nenasitnemu kapitalizmu. Koliko dobrega boste storili s tem tudi za svoje otroke, ki se bojo v zdravi naravi lepo razvijali, privadili se zgodaj skromnega farmarskega življenja. Odstranite jih iz velike nevarnosti potratnega življenja, ki mu jim preti po mestih in ne bojo v nevarnosti, da se zgube duševno in telesno. Marko Bluth.

Julij, 1912.

Cerkvene Novice iz Slovenskih Župnij.

Leadville, Colo. V nedeljo dne 9. junija je bil za vse katoličane, zlasti pa za mile rojake v naši naeslbini, dan veselja in sreče. Daroval je svojo novo sv. mašo č. g. Ivan Judnič, solvenski rojak doma iz Kota v semički fari. Po dovršeni gimnaziji v Novem mestu je študiral bogoslovske vede v St. Pavlu, Minn. in eno leto v denverškem semenišču Colo. Č. g. John Perše in navdušeni farani so priredili svečanost, ki bi prekosila marsikatero v domovini. Zunaj je bilo vse v mlajih, vencih in zastāvah, notranjost cerkve pa vsa v krasu cvetic in drugega lepoticja. Ob pol 11. privede slovenska godba dolgo vrsto društev, ki so spremila č. g. novomašnika z drugimi duhovni pred altar. Razun domačega g. župnika je prisostoval Rev. Kanowski iz angl. cerkve in pa Rev. P. Ciril Zupan. Poslednji je proslavil srečni dan s primernim govorom.

Zanimanje je bilo kar splošno. Rojaki in rojakinje so pripravili okoli župnišča za okusno okrepčilo, katerega se je udeležilo lepo število prijateljev, ki so pozneje povelečevali veseli dan in č. g. novomašnika s prav lepimi govori, petjem in godbo. Čutili smo se kakor doma. — G. Ivan Judnič je tretji slovenski duhovnik v naši škofiji, kar nam kaže, da bodo doslej zapuščeni rojaki čedalje bolj oskrbljeni.

G. Ivan je zahajal za časa svojih študij na počitnice k našemu priljubljenemu gospodu župniku Rev. Peršetu, kateri mu je bil zelo naklonjen. Zato ni čuda, da si je izvolil g. novomašnik našo cerkev Sv. Jožefa za svojo prvo sv. mašo. (Dalje prih.)

Pueblo, Colo. Nepozabna nam ostane svečanost dne 30. junija. Posebna zahvala gre slovenskim gospodičnam: "Solnčni zarki," ki so spretno in vstrajno vse potrebno pripravile. Verno srce jih je nagnilo in navdušenje za svojo cerkev, da so pripravile lepo soho žalostne Matere Božje, ki je bila ta dan blagoslovljena. Obenem se je blagoslovila sohica sv. Neže, ki je v oskrbi dr. deklic sv. Neže in pa kip sv. Antona, katerega nam je daroval mali Tonček Snedec.

Slovaki, ki so bili mnogo let z nami ter so tudi pridno pripravljali, so marsikaj vzeli sabo, ko so se ločili od nas. Praznота našim pridnim faranom ni dopadla, tedaj smo v kratkem nabavili dosti lepih rečij.

Dekleta so povabila vsa slovenska in hrvatska društva, ki so povabila prijazno

sprejela, da se je svečanost tem dostojneje vršila.

S farno šolo smo imeli letos dokaj bolji uspeh, ker smo sami in sobe niso bile preveč natlačene. Prijetna zabava, katero je šolska mladina priredila pred tednom, je naše rojake veselo iznenadila. Dvorana je bila polna do zadnjega kotička. Rojaki pošiljajo svoje male skoro vsi v našo šolo, zato moramo prihodnje leto že začeti s sedmo sobo. Umni stariši vedo ceniti vero, narodnost inpošteni značaj, kar si mladina lahko pridobi v takih šolah, vedo, koliko je vredna prava omika, ki izobrazí razum in oblaži srce. —G.

Rev. O. Anzelm Murn, O.F.M., je obiskal za velikonočno spoved slovenske naselbine v Maryland in West Virginiji. V Dodsonu, Md., so ga rojaki z veseljem sprejeli in se kakor lani tudi letos v obilnem številu vdeležili prilike, da so opravili svojo krščansko dolžnost.

Tudi v Henry, W. Va. so se vsi rojaki z vnemo vdeležili sv. spovedi in sprejeli velikonočno jagnje ter se pokrepčali za nadaljno dolgo leto, da bojo mogli ostati stanovitni v dolžnostih svoje zveličavne sv. vere.

V Thomasu udeležba ni bila tolika, kakor bi bilo pričakovati. Zlasti je bilo obžalovanja vredno, da se rojakom v Davisu letos ni moglo postreči kakor prejšna leta. Prejšni blagi gospod župnik Rev. Newcomb je odšel iz Davisa. Novi gospod pa nima več tiste naklonjenosti in potrpežljivosti s Slovenci. Da se je moglo še toliko storiti, gre posebna zahvala gospodu Rusu in Lahajnarju. Bog jima poplačaj trud!

Umril je v Clevelandu g. Ivan Mohor, naš zastopnik. Vsem naročnikom ga priporočamo v molitev, vsem č. gospodom duhovnikom — naročnikom pa v "memento."

—R. I. P.

Rojakom v Clevelandu. S smrtjo zastopnika Mohorja, zgubili smo v Clevelandu zastopnika. Obračamo se do vseh rojakov v Clevelandu s pozivom, da se nam blagovoli kdo ponuditi, ki bi hotel in imel veselje, se žrtvovati za dober tisk in sprejeti zastopništvo. Pogoji so jako ugodni in nudijo veliko postranskega zaslужka.

Upravištvo.

Rev. J. Solnce, je sezidal krasno novo cerkev sv. Neže v St. Paulu, Minn. Krasna stavba, ki je posneta popolnoma po cerkvah, kakoršne imamo na Kranjskem, tako

da se zdi na prvi pogled, ko človek vidi sliko, kakor da ima pred seboj kako cerkev iz Kranjskega na Kranjskem. Glavna vrata in ospredje je jako podobno onemu na Brezjah. Cerkev bo blagoslovil mil. g. nadškof Ireland, ki bo imel tudi slavnostni govor. Slovesno pontifikalno mašo bo pa imel mil. g. škof Trobec, bivši župnik te cerkve.

V nekem socijalistiškem listu iz Chikage smo brali dopis iz Clevelanda kjer se je nekdo spravil nad clevelandskega škofa Irelanda. — Ubogi backi, ki morajo prebavljati tako hrano in verjeti takim budalostim! Kako izvrsten je ta dopis, kažejo dejstva: da Ireland prvič ni škof, ampak nadškof, dugič, da še nikdar ni bil clevelandski škof in tretjič, da torej tudi sedaj ni. Seveda backi verjamejo in tako imajo oni v Clevelandu lastnega škofa in sicer St. Paulskega nadškofa Irelanda.

Društvo altarnih strežnikov cerkve sv. Jožefa v Jolietu, Ill., je slovesno blagoslovilo svojo novo bandero dne 2. junija.

V St. Paul, Minn., je utonil bogoslovec Anton Logar. Bil je nadarjen mladenič. Črez dve leti bi imel biti posvečen za duhovnika. Profesorji in gojenci so mu priredili lep pogreb. Škoda blagega mladenča. Naj počiva v miru!

V cerkvi sv. Jožefa v Calumetu, Mich., je na binkoštno nedeljo 62 deklic in 60 dečkov slovesno sprejelo prvo sv. obhajilo.

Clevelandski škof Rt. Rev. Farrely se mudi te dni v Rimu.

"Amerikanski Slovenec" je oznanil svojim naročnikom, da je sedaj podražil naročnino od \$1.00 na \$2.00.

V Jolietu, Ill., so na binkoštno nedeljo zvečer blagoslovili v cerkvi sv. Jožefa krasen kip Matere božje. Slovesnost je bila veličastna.

Slovenska šola v Clevelandu je gotova stvar, hvala Bogu! Te dni se je odbor posvetoval, kateremu stavbeniku se bode poverilo delo. S to šolo bodo clevelandski Slovenci storili velik korak naprej. Bog blagoslovi delo!

Birmo so imeli 6. maja v katoliški cerkvi v Brunswick, kamor spada slovenska farmarska naselbina v Oceana Co., Mich. Mil. g. škof Richter iz Grand Rapids je podelil 40 otrokom zakrament sv. birme, mej njimi tudi nekaj slovenskim otrokom. Navzočih je bilo pet sosednih duhovnikov. Po sv. birmi je imel mil. g. škof krasen govor, v katerem je opominjal navzoče, zlasti mladino, naj ne sili v velika mesta, naj se drže kmetškega življenja, ker velike so nevarnosti po velikih mestih za dušo in za telo. Priprosto kmetško življenje ohrani dušo in telo zdravo in čvrsto. Koliko izseljencev sili le v mesta. Tam se udajo potratnemu

življenju, po malem zgube vero, zgube poboženje. V tem se postarajo in na stara leta ni zdravja, ni denarja, ni vere — življenje je zgubljeno!

Uredništvo slovenskega socijalistiškega lista v Chicagi je dolgo časa priobčevalo v tem listu članek: "Škof proti župniku" izponatisnili v posebni brošurici. Ti članki so se daja po 35c. s poštnino vred. — Tako je! — Venomer kriče, da so vsi "farji" goljuhi, tu se pa s tolikim ognjem zavzemajo za bivšega župnika Berceta. Ko bi župnik Berce vestno vršil svoje dolžnosti in poznal pokorščino, katero je prostovoljno prisegel svojemu škofu, bi se socijalisti in verski odpadniki gotovo ne potegovali zanj. Bil bi jim le "prokleti far," kakor jim je vsak drugi. Ker se pa ti možje potegujejo zanj, potem pameten in razsoden rojak ne potrebuje nobenega drugega protidokaza. "Gliha skup štriha." Župniku Bercetu pa res ne moremo čestitati, da je našel tu v Ameriki takega zagornika. Potem pa še pišite, da se hoče v Ameriko v vesti kak klerikalizem. Kaj je treba sem vlačiti umazano parilo alla Berce? Ravno so se doma valovi malo pomirili, zdaj hočete pa tu duhove razburjati! — Kaj naj mi verni katoličani sedaj naredimo, ko se blati cerkvena avtoriteta, naši predstojniki, naša cerkev? Naj molčimo? Tega ne smemo, ker še črv v prahu ima pravico, se braniti, če se stopi nanj. Ali naj se oglasimo, da to ni prav? Naj se v bran postavimo? — Kot besni bodo rjuli, da kazimo mir, da narod begamo, da delamo zdražbo itd. Hinavska zalega, zkaj pa Vi nas ne pustite pri miru? Če hočete mir, dajte nam mir! Kdo pa izziva? Ej, je pač križ s temi verskimi propalicami. Volk sit, pa ovca cela se ne da doseči.

Meseca maja dobil je naš list novega upravnika v osebi br. Viktorina Perc, O.F.M., katerega so nam poslali naši predstojniki. Novi g. upravnik se je lotil svojega dela s vsem navdušenjem in upamo, da bo njegov trud in delo Bog blagoslovil, da se mu bo posrečilo naš ljubljani list "Ave Maria" razširiti po vseh slovenskih hišah. Naše naročnike pa prosimo, da se sedaj še bolj zaupljivo obračajo na nas v vseh zadevah, kajti sedaj nam bo mogoče še bolj točno in hitreje vsakemu postreči kakor je bilo do sedaj! — Novega svojega sotrudnika pri težavnem delu iskreno pozdravljamo!

Naši predstojniki so nam poslali tudi br. Agnela Pavšič, O.F.M., ki je bil določen za hišno vodstvo v našem misijonu. Brat Agnel je bil več let v misijonu v Mali Aziji v Smirni in na Rodu od koder je bil odpoklican in poslan v misijon sem. Tudi tega našega sobrata iskreno pozdravljamo!